

Kapitel 8

Fallhistorier

(Aktuella namn har ändrats för att bevara anonymiteten.)

Trots att Edgar Cayce noggrant kunde förutse framtida händelser, hävdar readingarna att framtiden inte är ”bestämd”. Varje individ är ytterst ansvarig för att skapa och forma innehållet i det liv han eller hon utvecklar. Ofta påminde Cayce om det medskapande ansvaret. I Akashakrönikan finns inpräntat ett oändligt antal framtida potentialer för alla. Dessa potentialer, som beror på drifter, böjelser, tidigare erfarenheter och talanger, blir verkliga bara när individer utnyttjar sin fria vilja i en viss riktning. I slutändan sätter individens val, relationer och handlingar i det nuvarande livet igång ett motsvarande öde. Istället för att tänka att det bara finns *ett öde för varje individ*, är det mer korrekt att påstå att varje beslut i livet är bestämt att ge ett resultat *i den individens framtida utveckling*.

Medan Edgar Cayce levde fick föräldrar ofta readingar för att på bästa sätt forma och skapa sina barns framtid. Förutom att lyfta fram tidigare liv, förmågor och inneboende strävanden som var delar av barnets sammansättning, gav readingen ofta råd till föräldrarna i fråga om utbildning, riktning och uppfostran. Dessa förslag gavs för att vara ”till hjälp och inge hopp” och på bästa sätt ge barnet möjlighet att uppfylla de ändamål som gjorde att det gick ner på jorden i nuet. Ofta påminde Cayce föräldrarna om deras viktiga medskapande roll i att hjälpa till att visa vägen och leda sina barn. Ingenstans betonades vikten av rätt vägledning och uppfostran av ett barn mer än för Jimmy Hamilton [1208], född 1936. En av de mest fascinerande aspekterna i detta fall är den rika dokumentation som under åren lämnats in av Jimmy föräldrar, familjemedlemmar och vänner.

Två år innan Jimmy föddes hade hans föräldrar Marie [934] och Ben [391] träffats och blivit förälskade. Attraktionen mellan de två var överväldigande. Marie höll på att avsluta ett olyckligt första äktenskap och Ben verkade vara hennes riddare i skinande rustning. En reading skulle senare spåra attraktionen mellan de båda till Grekland. När Maries skilsmässa blev klar, gifte de sig.

Trots den omedelbara förälskelsen knakade äktenskapet i fogarna från allra

första början. Båda var viljestarka och orubbliga. Två månader efter giftermålet separerade de och Marie återvände till sin familj i Ohio. När Marie upptäckte att hon var gravid, gjorde hon abort. Dragningen mellan de båda var emellertid omisskännlig och paret försonades efter några månader. Vid den tiden fick de en reading om förhållandet och Cayce talade om för dem att de faktiskt kunde arbeta tillsammans. Det var en förpliktelse som de båda var skyldiga varandra från det förflutna. Ben och Marie behövde lära sig att vara mindre egensinniga och att kompromissa. Readingen rekommenderade att: ”Var och en ska vara ett komplement till den andra. Och detta KAN bli sant, om det utarbetas gemensamt. Det kan inte bli sant om de separerar eller är isär!” [391-8]

De lyckades hålla ihop fram till juni 1936 när deras son, Jimmy, föddes. Eftersom de var mycket intresserade av Edgar Cayces arbete fick de en reading för pojken när han var bara två dagar gammal! Readingen var fascinerande och mycket lovande för barnet.

Jimmy Hamiltons föräldrar fick veta att deras son en gång hade varit en skicklig politiker. Pojken var faktiskt så duktig, att om han vägledes i rätt riktning, kunde han bli en av de mest inflytelserika politikerna i USAs historia. Hans utbildning och fostran var av yttersta vikt. Cayce fortsatte med att göra en häpnadsväckande förutsägelse för barnet. *Om Jimmy fostrades på rätt sätt skulle hans liv betyda lika mycket för en ny världsordning som Thomas Jeffersons hade gjort när Amerika grundades.* Det ultimata löftet om barnets uppfostran var att han skulle bidra till att skapa fred i hela världen, till och med att förena den som ”en nation!”

Men readingen förutsåg kommande händelser och varnade föräldrarna att barnets utveckling kunde ta några ”märkliga eller ovanliga vändningar.” [1208-1] Om han inte guidades rätt skulle möjligheterna till berömmelse eller smädelse ”bli ETT.” Från erfarenheter i Grekland och Persien hade själen fått böjelser för njutningslystnad. Om dessa tendenser inte övervanns i detta liv, var det möjligt att de skulle löpa amok i barnets framtid.

Minst sju gånger i samma reading påminde Cayce föräldrarna om deras stora roll att vägleda och styra detta barn. Pojken var uppfinningsrik och extremt nyfiken på människor och omvärlden. Om det vändes i negativ riktning skulle den benägenheten skapa en individ som ifrågasatte och utmanade alla – en född ”argumenterare” som älskade att skapa motstånd. Hans mentala förmåga var stor, men hans uppfinningsrikedom kunde bli lika skadlig som fördelaktig, om den inte kanaliserades i rätt riktning. Jimmys reading uppgav att han tillhörde världen och skulle ”betrakta alla folk lika.” Han skulle ha relationer med människor över hela världen. Det var ingen tvekan om att readingen förutsåg stora möjligheter för barnet.

På grund av personliga svårigheter skilde sig pojkens mamma från sin man bara två månader senare, i augusti 1936. För en kort tid tog Marie barnet till

Ohio. Paret försonades kort därefter, men deras problem var inte lösta. Elva månader efter Jimmys födelse hade parets olyckliga förhållande blivit tydligt för både familj och vänner. I maj 1937 skrev pojken faster: ”Hans föräldrar har lyckats hålla ihop, men det blossar upp då och då. Jag bara ber och avvaktar.” Ömsesidig envishet mellan de två samt överdrivet drickande bara försämrade friktionen.

1940 började Jimmy på förskola och älskade det, men kort därefter separerade hans föräldrar igen. Hans mamma tog honom tillbaka till Ohio. I maj förenades paret en tredje gång och familjen flyttade till Alabama. Samma år fick familjen besök av en nära vän från Virginia. Efter att ha sett den lille Jimmy och återvänt hem, skrev vännen till Ben:

Jag hoppas, Ben, att du inte tycker att jag blandar mig i när jag säger det jag säger här, efter att ha besökt er . . . Jag var mycket frestad att ta Jimmy med mig hem, men tänkte att det inte var rätt att göra det . . . Som ni vet, tänker var och en av oss lika mycket på honom som om han tillhörde oss, och det är för att jag är ängslig för hans hälsa som jag säger detta. [391-1 Rapport]

Vid jultid hade Marie och Ben separerat igen. Jimmys mamma tog med honom tillbaka till Ohio. Ett par månader senare skrev hon:

Jag mår väldigt dåligt. Jag känner att det jag har gjort är rätt och ändå känner jag att Ben och jag har misslyckats. Det är ingen tvekan om att vi kunde ha handlat bättre i fråga om våra förmåner. Det är för sent nu, så vi måste göra det bästa av det. Det finns tillfällen då jag älskar honom och saknar honom, och andra då jag känner förbittring.

Samma månad skrev Ben:

Mitt liv har verkligen varit rörigt och naturligtvis finns det mycket jag är ledsen över, speciellt beträffande min pojke, men jag vill helst inte ens tänka på det, eftersom det är långt, långt ifrån hur jag skulle vilja att det var.

Två månader senare sa Ben till en vän: ”Jag är rädd att jag begick ett stort misstag, när jag inte tog Jimmy ifrån henne.”

Marie och Ben skilde sig 1942. Under en tid flyttade Ben utomlands och Marie fortsatte att kämpa med barnets uppfostran. Samma år, när Jimmy var sex år, fick han ännu en reading. Familjens vän som tidigare varit orolig för pojken hade undersökt om det gick att sända pojken till en skola. Skolan som låg i nordöstra USA hade gott rykte, och Marie frågade om det var lämpligt

att skicka sin son dit. Readingen gav Jimmys mamma rådet att ge honom den möjlighet han så väl behövde för att utvecklas. Pojkens förmågor var fortfarande tydliga. Cayce tillade, att skolan som hade valts ut var så nära idealet ”som man kan föreställa sig” och han betonade ”TÄNK PÅ VAD VÄSENDET SKULLE KUNNA BETYDA, KAN BETYDA, FÖR SÅ MÅNGA ANDRA!” [1208-18] Tyvärr ändrade sig Marie kort därefter. Hon ville inte sända Jimmy till skolan. Familjens vän skrev:

Jimmys mamma fick kalla fötter, sa att hon inte kunde stå ut med att tänka på att han var så långt borta från henne när han är så ung. Svårt att säga vad som är vad – hoppas bara hon aldrig ångrar det. Jag är besviken men inte förvånad, men hon var så villig när jag arrangerade det. Vet inte vad som hände med henne. [1208-1 Rapport]

I oktober samma år sände Marie Jimmy till hans faster Clara (Bens syster) i Virginia, för att bo där. Arrangemanget verkade vara mycket bra för honom. Han älskade verkligen Clara (och hon honom) och han trivdes att bo hos henne. Det gick bra för honom i skolan och han fick bra betyg. En av hans favoritsysselsättningar var att rita. Fyra månader senare ville emellertid Jimmys mamma ha honom tillbaka och han återvände för att bo med henne och gå i skola där. Han var inte lika glad. Hans rapportkort visade att han ofta irriterade andra och var störande i klassen.

Åtta månader senare ändrade Marie sig igen och Jimmy skickades tillbaka för att bo med sin faster, men 1944 tog hans mor honom tillbaka ännu en gång. Under de närmaste två åren skulle han bo hos Marie för det mesta, men han bytte ofta mellan offentliga och privata skolor och gick sällan på ett och samma ställe i mer än några månader.

Trots Maries och Bens tidigare historia gifte de sig igen strax efter andra världskrigets slut. Äktenskapet varade en månad. Båda hade alkoholproblem som hade vuxit under åren och de separerade snabbt. 1947 bytte Jimmy skola tre gånger och hans resultat var så svaga att skolan rekommenderade att han skulle gå om femte klass. Jimmy återvände till sin faster för att bo med henne. Läsåret september 1947 till maj 1948 var det enda som han gick ett helt läsår i samma skola.

I maj 1948 gifte hans mor sig med en annan man och Jimmy flyttade tillbaka till Ohio för att bo med henne. Äktenskapet (hans mors fjärde med tre olika män) varade inte länge. Barnet skuffades från den ena platsen till den andra när han var tolv, tretton år. Så småningom återvände han för att bo hos Clara.

1951, när Jimmy var femton år, skrev hans faster: ”Detta är en mycket kritisk tid i hans liv, som ni vet. Jag är inte ett bra substitut för två föräldrar, men jag gör så gott jag kan.” Hon noterade också att även om han inte var en duktig elev,

utmärkte han sig i idrott och var mycket intresserad av musik och konst.

1953, sjuutton år gammal, rymde Jimmy Hamilton med en vän till Florida i stället för att gå till sommarskolan för att kompensera det han hade misslyckats med. Medan han och vännen var där råkade de i trubbel eftersom de stulit, men straffades inte eftersom familjens vänner ingrep och på grund av att de båda var minderåriga.

1955 tog Jimmy värvning i marinkåren. Inskrivningsofficeren uppgav att Jimmy hade fått högst betyg av alla i staden vid rekrytereringen. Jimmy gillade verkligen marinkåren och började resa. Det bekräftade Edgar Cayces uttalande att han skulle ”tillhöra . . . världen.” [1208-1] Från Japan skrev han till sin faster: ”Jag önskar att det vore möjligt för dig . . . att besöka Japan. Det är ett helt fantastiskt land . . . Jag vet inte varför jag känner mig så väldigt hemma bland dessa människor.” Han hade lätt för främmande språk.

Under årens lopp träffades Jimmy och hans far sällan. När Jimmy var nästan 20 år skrev hans far ett brev till honom:

Jag vet, att vi båda skulle ha velat att du hade haft ett mycket bättre liv än du fick, men våra egna små obetydliga sympatier och antipatier på den tiden var alla så viktiga. Nu verkar de inte vara det, men det är för sent när det gäller dig. Den tid då vi båda skulle varit hos dig, var vi någon annanstans. Du vet allt detta, men jag vill att du ska veta att jag också vet och inser det . . .

1960 diskuterade Jimmys föräldrar om det var möjligt att försonas ännu en gång men gjorde det inte. Ben gifte sig med någon annan och separerade senare.

Efter sin korta tid i marinen flyttade Jimmy till Los Angeles och började spela bas i ett band. Med tiden spelade han i en jazzorkester och enligt hans faster ”njöt han av livet som bohem.” 1959 var han i Florida och sålde reklam för radio- och TV-program. Vid slutet av året var han tillbaka i Virginia och tillbringade varje ledig stund med att öva med en jazzgrupp. Han gifte sig 1960 och då satte hans fru stopp för hans musikaliska ambitioner och insisterade på att han skulle lugna ner sig. Två år senare fick de en son. Under den tiden gick han några kurser i juridik men avslutade inte studierna. 1963 hade han blivit biträdande chef för en klädaffär. Året därpå tog han upp sitt livslånga intresse för konst – och hoppades att han skulle kunna gå någon kvällskurs, men hans planer förverkligades aldrig. 1965 separerade Jimmy och hans första fru.

1966 gifte sig Jimmy Hamilton igen och arbetade i en klädaffär. Samma år förklarade hans mor, Marie, att om hon hade varit lika vis tjugo år tidigare kunde hon ha räddat äktenskapet med Ben. 1967 fick Jimmy och hans fru ett andra barn, men ett år senare var de skilda. Han flyttade till Washington, DC, och drev en butik. Enligt hans faster Clara gick han i terapi under en tid i ett försök

att ”få grepp om sig själv.” Så småningom gifte och skilde han sig en tredje gång.

Hösten 1970 flyttade Jimmy till Grekland. Han skrev sin faster: ”Jag älskar det. Vi borde alla vara greker igen. Det skulle göra oss gott . . . Alla älskar alla, inga kommunikationsgap, inga måsten . . . Jag kan inte börja förklara skönheten i denna nya värld där jag bor nu.” I november flyttade han till Italien och i december reste han till Spanien och Afrika. Kort därefter återvände han till Virginia. Med tiden hittade han en mängd arbetstillfällen i både klädbranschen och restaurangvärlden. Han såg bra ut och folk tyckte om honom. Och ändå, trots att han umgicks med människor från alla olika bakgrunder, verkade han tillbringa en stor del av sitt liv med att försöka hitta sig själv. Vid ett tillfälle berättade en av hans vänner för hans faster, att Jimmys fantastiska möjligheter var uppenbara för alla runt omkring honom, men att Jimmys egna rädslor och argumenterande natur ledde till hans undergång. När allt kommer omkring uppfyllde han aldrig de politiska möjligheter som readingen utlovat.

Det är viktigt att påpeka att även om Jimmy Hamilton aldrig uppfyllde den mycket ovanliga framtid Edgar Cayce förutsåg, var vägen för hans utveckling av livet hans egen. De val som gjordes av honom och hans familj gjorde det möjligt för honom att få erfarenheter och möjligheter som fortfarande hade potential att vara till nytta på själsnivå. Varje val och beslut skapade helt enkelt en annan uppsättning sannolika realiteter som drogs till honom. På grund av Jimmys uppfostran framkom en annan möjlighet från Akashkrönikan, men det var en möjlighet baserad på hans egen själs historia, tidigare erfarenheter och pågående beslut. Hur individer svarar på var och en av de händelser och omständigheter som de drar till sig kommer i slutändan att avgöra det potentiella innehållet i deras utveckling i framtiden.

Ett annat intressant fall är att Patrick Thompson [641], som fick en reading när han var fjorton år gammal. Hans fars död hade tvingat honom att arbeta för att stödja sin mor och yngsta syster, även om han fortfarande var tonåring. Trots familjens ekonomiska problem och Patricks tunga ansvar vid så unga år, rapporterade hans mor: ”Han klagar aldrig.” Han arbetade som tidningspojke i en liten stad i Alabama. Patricks äldre syster inspirerade honom att be om en reading, som han fick 1927.

Patrick var mogen för sin ålder och hans enda svaghet var problem med matsmältningen. När han åt kaloririk eller söt mat blev han mycket sjuk och illamående. Allt eftersom han växte upp, lärde han sig att han var tvungen att vara mycket försiktig med kosten. Patrick accepterade helt enkelt detta som normalt för honom och såg det inte som någon motgång.

Cayce inledde Patricks reading med att säga att de flesta av hans talanger och latent strävanden ännu måste manifesteras. De fanns där helt tydligt, färdiga att visa sig ”genom att tillämpa viljan.” Patrick fick veta att bland hans kvaliteter fanns att han var tålmodig, hade lätt att få vänner och skulle nå störst framgång i

affärsrelationer som hade med försäljningsteknik att göra. Readingen meddelade att han skulle ”få större framgång och större utveckling i den nuvarande erfarenheten tillsammans med andra människor – som AFFÄRSman, *särskilt sådant* som avser tyger, kläder eller sådant.” (Författarens kursivering.) Hans medfödda talanger var särskilt goda inom personlig klädsel. Han fick också veta att han hade stor kärlek till andlighet och skulle nå stor personlig utveckling i sådant som gjorde det möjligt för honom att nå större ”samstämmighet med det gudomliga.”

Hans klädmedvetenhet spårades till en livstid i Frankrike när han hade ingått i Ludvig XIII:s personliga personal och eskort. Vid den tiden hade Patrick varit rådgivare när det gällde kungens garderob. Från samma period hade han förvärvat förmågan att gå in ett rum, lämna det och sedan kunna beskriva alla närvarandes klädsel genom att helt enkelt påminna sig om vad han hade sett. Cayce försäkrade honom att han hade kvar denna förmåga, eftersom han hade en medfödd kärlek till tyger och kläder.

Samma förmåga med kläder hade varit tydlig i det gamla Egypten, när han hade ritat kläder för olika grupper och personer för att skilja den ena från den andra. I Atlantis hade han också varit särskilt angelägen om att känna till olika material och hur lämpliga de var till kläder.

Patricks problem med matsmältningen hade inte nämnts för Edgar Cayce i förväg, men det påpekades under readingen. Han varnades för att frossa i mat eller dryck. Tydligt var hans känslighet ett resultat av tidigare handlingar. När han hade varit rådgivare för kungens garderob i Frankrike, hade han utvecklat ett allvarligt problem med överkonsumtion och frosseri. Dessutom hade han haft en tendens att äta för mycket i en livstid som hovläkare i Persien. Enligt Akasha-kronikan utgjorde hans nuvarande problem en möjlighet för honom att övervinna denna personliga svaghet i denna livstid.

Även om Patrick tyckte att readingen var intressant, hade han ingen lust att arbeta inom klädindustrin. Han fortsatte därför att arbeta på tidningen. Förutom arbetet och ansvaret för familjehushållet avslutade Patrick gymnasieutbildningen och tog sin examen vid sjutton års ålder. Han hade alltid drömt om att gå på college, men eftersom han var tvungen att försörja sin mor och syster, var det helt enkelt inte möjligt.

Vid 21 års ålder blev Patrick befordrad till biträdande cirkulationschef på tidningen. Eftersom lönen var blygsam, hade han lagt alla tankar på äktenskap och egen familj åt sidan, eftersom han inte kunde försörja två hushåll. Något som förvärrade situationen var att han även försökte hjälpa sin äldre systems familj ekonomiskt, eftersom hennes make var arbetslös. Samtidigt sändes en uppföljningsrapport till Cayceföreningen.

Patrick rapporterade att trots att han var intresserad av någon form av yrkesförändring, hade han inget intresse av att söka anställning inom klädbranschen

och han hade inte heller haft några tillfällen i den riktningen. Han undrade varför readingen hade rekommenderat ett livsverk som helt enkelt inte tilltalade honom. Under flera år hade han letat efter ett mera lukrativt jobb, där han också fick skriva och använda sin bokföringsförmåga, men hittills hade han inte lyckats. I ett försök att få vägledning i den nuvarande situationen bad Patrick om ytterligare en reading.

När han frågade: ". . . i vilken typ av arbete kan jag på bästa möjliga sätt använda mina förmågor?" [641-3] påminde Cayce honom: "Som framgått, något som har med kläder eller klädsel att göra." Patrick kände sig förvirrad över varför readingen fortsatte att insistera på något som han inte hade någon anknytning till och frågade var han kunde söka en sådan anställning. Svaret var att han skulle hitta kopplingen han behövde genom "nuvarande bekantskaper."

Eftersom Patrick litade på Cayces förmågor bestämde han sig för att börja skriva brev till de han kunde tänka på i klädbranschen. Han skickade ansökningar till privatpersoner och företag, berättade om sin bakgrund och yrkeserfarenhet och angav att hans önskan var att byta jobb och bli en "duktig klädesförsäljare." Under tre år var hans ansträngningar inte särskilt framgångsrika. Han tjänade extra på restaurangjobb och positionen på tidningen gav högre lön. Tjugofyra år gammal, våren 1939, kom det genombrott han behövde.

Inför ett besök i en stor stad hade hans äldre syster sagt till honom att han skulle ringa några vänner hon kände där. Vännerna kände Edgar Cayce och hade fått egna readingar. Dessutom hade familjen varit i klädbranschen i tre generationer och tillverkat uniformer. Under sitt besök förklarade Patrick att han också hade fått readingar av Cayce och att de upprepade gånger hade betonat hans talang med kläder. Hans värdar behövde ingen ytterligare referens. Familjen erbjöd med en gång ett jobb som resande säljare och gav honom flera sydstater som eget område. Han blev den yngste i företagets personal.

Patrick lyckades med en gång i sin nya position. Han tyckte om människor och han verkade ha en speciell talang med tyg och olika material. Men han utestängdes snabbt av mördande affärsmetoder och lömska mellanhavanden som tycktes vara en del av verksamheten. Båda var främmande för hans sätt att bemöta människor. Patrick fick kort därefter ännu en reading för att bekräfta inriktningen och fick försäkringar om att enligt Akashakrönikan angavs "detta fortfarande som väsendets bästa verksamhet och i sådana förbindelser kan väsendet hitta större utlopp för sina förmågor . . . genom relationer med tillverkare av konfektioner, kläder, kostymer . . ." [641-6] Patrick fick rådet att fokusera på sitt eget andliga ideal och att alltid komma ihåg att det inte var så viktigt hur andra behandlade honom, utan hur han behandlade andra: "Inte så mycket hur du skulle önska att andra är eller vad andra kan göra för dig, utan hellre om ditt material och din dagliga verksamhet – hur du behandlar

medmänniskorna – är i linje med ditt andliga ideal eller inte.”

Samma år berättade han för sin äldre syster att de andliga råd som han fått i readingen hade förändrat hela hans syn på näringslivet. Han sa, att de gjorde det möjligt för honom att närma sig varje person med ny sinnesstämning, antingen personen var en tuff kund eller en lömsk konkurrent. Han blev nöjd med vad han gjorde och hans ekonomi förbättrades enormt. Inom ett år var Patricks framgång så märklig, att hans arbetsgivare konstaterade att han hade en talang att behandla kunder som de flesta erfarna säljare aldrig skulle få.

Andra världskriget följde. På grund av Patricks födoämnesallergier och problem med matsmältningen klassificerades han som 4-F och blev chef för kläder och uniformer vid en intendentur, där mer än femtonhundra officerare utrustades varje vecka. När han till slut gifte sig 1944, var han säker på att han kunde försörja en egen familj, förutom sin mor. Han var då 31 år och vid den tiden ansågs det sent att gifta sig. När kriget var över återvände han till sin tidigare ställning i klädbranschen. Patrick och hans fru fick tre barn. Han älskade sitt jobb och sin familj. Han och hans fru hade ett livslångt intresse för kyrkan och under resten av sitt liv var han också en stark anhängare av Edgar Cayces förening, A.R.E.

1965, när Patrick var 52 år, besökte han A.R.E. med sin familj. Under besöket förklarade han att han var mycket framgångsrik som säljare i New York i samma företag, som han hade varit anställd hos i mer än tjugofem år. Vid den tiden sa han, att utan inrådan från readingarna skulle han aldrig ha påbörjat den sortens arbete som gett honom sådan tillfredsställelse. Han var nu ansvarig för detaljhandeln på företaget.

1971 lämnade han en kompletterande rapport. Han hade gått i pension vid 58 års ålder efter att ha arbetat i klädbranschen i mer än trettio år. Hans skicklighet att behandla människor gjorde att han mot slutet av karriären fick ansvar för utbildningen av försäljare i den nationella organisationen. Precis som Cayce hade sagt när Patrick bara var fjorton år, fanns hans yrkesmässiga talanger inom klädbranschen och människor. Efter pensioneringen var han på deltid involverad i fastighetsaffärer.

När Patrick senare skickade en slutrapport om riktigheten i de uppgifter som han fått av Edgar Cayce årtionden tidigare, förklarade han att readingarna hade lett honom ”till en bättre förståelse av syftet med hans liv som möjlighet till utveckling och självförverkligande . . . de gav mig insikten att tjäna andra i affärsrelationer var en positiv möjlighet att vara till hjälp för alla.” På alla sätt lyckades Patrick vara sann mot sitt andliga ideal och dela det allra bästa han hade funnit i sig själv med andra.

Ett sista fall är historien om Lucille Williams [499]. Hennes föräldrar var intresserade av Edgar Cayces förmåga och fick en reading för sin dotter och andra

familjemedlemmar. Hon var 20 år vid den tiden. Lucille växte upp i en rik familj och hon kallade sig en "New York socialist" och verkade ha alla de fördelar som kunde köpas för pengar. Hon var inte särskilt intresserad av readingen och många år senare när hon intervjuades för en artikel (*Artist uppfyller Cayces förutsägelse*), berättade hon för en tidningsreporter att "när han gav den, betydde det ingenting för mig. Det gick in genom det ena örat och ut genom det andra."

Lucilles reading uppgav att hon var älskvärd och att hon hade lätt att få vänner. Hon var väldigt intresserad av människor och var sentimental i fråga om kärlek. I tidigare liv hade hon varit i Amerika under kolonisationen, Rom, Grekland och Egypten. Hon hade varit involverad i att hjälpa människor av olika raser att umgås. Hon hade varit en lärare vars primära förmåga hade fått andra att göra permanenta förändringar i sina liv. Hennes själ hade också medfödda healing-förmågor.

Cayce påpekade att hon hade ett djupt intresse för andlighet och älskade natur och musik. Readingen lät förstå att hennes liv skulle förändras och hon skulle bli väldigt engagerad i "konsten och dess förhållande till aktiviteter i enskilda personers liv." Cayce konstaterade att hon skulle bli fascinerad av målat glas och ljusets effekt på glasprismor. Eftersom Lucille inte var intresserad av den information hon fått, lämnade hon den hos sina föräldrar, där den lades undan. Sex månader senare gifte hon sig och bosatte sig med sin man för att bilda familj. Hennes förnöjsamhet skulle bli kortlivad.

Lucille var lycklig i sitt äktenskap, men när barnen var tre och fyra år gamla, kände hon att hon drevs av att fullfölja något förutom rollen som maka och mor. Hon rapporterade senare till A.R.E.: "Jag letade efter att hålla min själ vid liv." Slutligen "pekade hennes näsa" på en YWCA (KFUK)kurs i blyinfattat glas. På den tiden fanns det få böcker som handlade om hur man lär sig konsten att färga glas, men Lucille fick möjlighet att komma i kontakt med ett antal mästare i området och började själv undervisa. Hon kom att omhulda konsten som ett krävande kärleksarbete.

Vid moderns död många år senare blev Lucille förvånad när hon hittade readingen som Edgar Cayce hade gett för henne. 1946 hade de tre största kärlekarna i hennes liv, förutom familjen, blivit målat glas, musik och natur. Alla dessa hade tagits upp i readingen. På grund av sin talang fick Lucille slutligen gott rykte inom glasmåleri. Hon rapporterade om händelserna i sitt liv i mars 1977 och sa: "Det kan också vara av intresse för er att jag är självlärd inom konsten att måla glas och själv har utvecklat detta originella sätt som är helt annorlunda i jämförelse med alla andras arbetssätt i USA eller Europa. Ett antal böcker och tidskrifter har publicerats om mina tekniker . . ."

Lucille fortsatte med att förklara att hon hade studerat sång och balett och att hon kunde spela piano och orgel. Hon insisterade faktiskt på att hon "inte

kunde leva utan musik.” Hon skötte också en stor trädgård och odlade egna ekologiska frukter och grönsaker. Hennes arbeten i målat glas hade vunnit priser vid Corcoran Gallery of Art och National Collection of Fine Arts vid Smithsonian Institution. Eftersom readingen så exakt hade beskrivit den person hon skulle bli, besökte Lucille och hennes man A.R.E. i augusti 1977 för att ta mått på de båda fönsterpartier med målat glas som hon ville donera till organisationen. När det var klart bestod varje fönster av tre paneler, sex meter långa och med en vikt av ca 135 kg.

Lucille dog 1992 vid 80 års ålder. Hennes dödsannons är den sista rapporten i hennes fall:

Lucille Williams, 80 år, nationellt känd och vida utställd konstnär av målat glas, dog av naturliga orsaker den 4 mars på Greenwich sjukhus. Med hemvist i Greenwich i 33 år skapade hon fönster med målat glas fram till sin död. Hennes senaste installationer var två fönster i ”The Church of the Holy Comforter” i Kenilworth, Illinois. Hon betraktas som pionjär och innovatör inom området abstrakt glasfönstermåleri och har fått förfrågningar och ansökningar om fönster så långt ifrån som Saudiarabien och Indien. Även om målade glasfönster vanligtvis förknippas med fönster i katedraler och föreställer bibliska scener, är hennes abstrakta konstruktioner där hon använder skikt av olika typer av glas av varierande former och färger. Hon undervisade på Greenwich YWCA (KFUK) och hennes arbeten visades på utställningar av Greenwich Konstförening och Stamford Konstförening. Hon var medlem i Föreningen för Glasmåleri i Amerika, varifrån hon fått flera rekommendationer. Hennes glasinstallationer finns bl.a. i Greenwich KFUK, Cole Auditorium i Greenwich Bibliotek, St Johns Episcopal Church i Stamford, The National Cathedral i Washington, DC, The Connecticut Hospice i Branford, Concordia College i Bronxville, NY, och Föreningen för forskning och upplysning (A.R.E.) Meditationscenter i Virginia Beach, Virginia. Dessutom är hennes verk en del av den permanenta glassamlingen i Corning Museum i Corning, NY. . . [499-2 Rapport]